

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כפי שנתקיים בפועל ממש בתקופה האחרונה
שנתפרסם בכ"ז עיתונים בעולם כולו (ויש להוסיף
ולפרסם עוד יותר) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא",
ותיכף - כבר בא - בפועל ממש

ראה עמוד 11

ערב שבת קודש פ' נצבים-דילך, כ"ב אלול
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תפר

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכות

החתן התי' **מרדכי יוסף שיחיו**
והכלה מרת חי' תחיו

לייט

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ,

ביום ה', כ"א אלול, ה"י תהא שנת סגולות גדולות

"ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות"

ולזכות

הוריהם

הרה"ת ר' **דוב בער** וזוגתו מרת **שרה טובה שיחיו לייט**
הרה"ת ר' **מנחם מענדל הלוי** וזוגתו מרת **דבורה שיחיו שגלוב**

זקניהם

הרה"ת ר' **שניאור זלמן יהושע** וזוגתו מרת **יעטא שיחיו לייט**
הו"ח ר' **שבת** וזוגתו מרת **פרייזה גיטל שיחיו וויינרייך**
הרה"ת ר' **שניאור זלמן הלוי** וזוגתו מרת **אסתר שיינדל שיחיו שגלוב**
הרה"ת ר' **צבי** וזוגתו מרת **צבי' שיחיו פקר**
הרבנית מארייאשא תחיו שגלוב

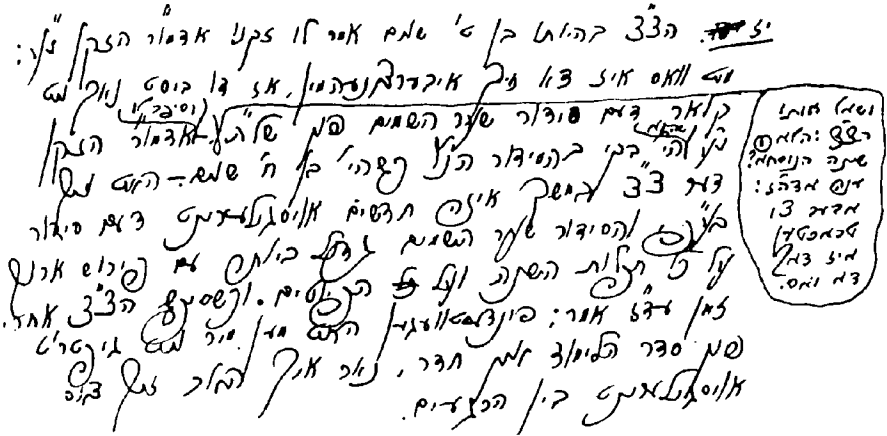
בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

200 שנה להדפסת סידור אדה"ז

לקראת כ"ט אלול - יום הולדת אדמו"ר ה"צמח צדק" בשנת תקמ"ט, ובמלאת 200 שנה להדפסת סידור אדה"ז בפעם הראשונה, הבאנו צילום נדיר (מוקטן) מהגהות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א - על שיחת כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע בליל ב' דחג הסוכות ה'תש"ד (נדפסה בספר השיחות תש"ד ע' 16)

① סי' אדה"ז נדפס באדמו"ר תש"ד (1944) וזו היא כתיבתו של אדמו"ר הריי"צ נ"ע. הנוסחה, כי דעתו היתה כזו, לא נמצאה אצל אף אחד מהמסיעים אחריו. הנוסחה, כי דעתו היתה כזו, לא נמצאה אצל אף אחד מהמסיעים אחריו.

להלן פענוח הצילום (התיבות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק - הודגשו):
הצ"צ בהיותו בן ט' שנים אמר לו זקנו אדמו"ר הזקן נ"ע: מיט וואָס איז דאָ זיך איבערצונעמען, אז דו ביסט נאָך ניט קלאָר דעם [= במה אפשר להתהדר, כשאינך בקיא עדיין ב]סידור שער השמים פון שלי"ה, ושאל אותו הצ"צ: **הלא שינה הנוסחה? ענה אדה"ז: אָבער צו טראַכטען איז דאָך דאָ וואָס [= אבל במה לחשוב הרי יש]. - וסיפר לו אדמו"ר הזקן נ"ע שהוא הי' בקי בהסידור הנ"ל כשהי' בן ח' שנים. - האָט זיך דער צ"צ במשך איזה חדשים אויסגעלערנט דעם [= הצ"צ שינן במשך איזה חדשים את ה]סידור בע"פ, והסידור שער השמים גדול ביותר עם פירוש ארוך על כל תפלות השנה ועל הפיוטים. וכשסיפר הצ"צ אחר זמן עד"ז אמר: פונדעסטוועגן האָט מען מיר ניט גע'פטר'ט פון סדר הלימוד אין חדר, נאָך איך האָב זיך דאָס אויסגעלערנט בין הרגעיים [= למרות זאת לא פטרו אותי מסדר הלימוד בחדר, אלא שיננתי זאת בין הרגעיים].**

(* סי' אדה"ז נדפס לראשונה שקלאון תקס"ג אבל כנראה עוד לפני זה היו רשימות משינוי הנוסחה, כי בשנת תקנ"ח כבר ניתן רשיון מהממשלה להחסידיים להתפלל בנוסח שלהם.

ב"ה

3 דבר מלכות

המעמד ומצב בגלות לעומת הגאולה / משיחת כ"ה אלול ה'תנש"א

7 זמן הגאולה

אע"פ ש"החושך יכסה ארץ" - אין לזה תפיסת מקום כלל / פרשת השבוע באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

השם והתואר של משיח צדקנו / קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה ומשיח

12 "בזכות נשים צדקניות"

הדגשת מעלתן של נשי ישראל בשייכות לר"ה / תפקידן של הנשים בהבאת הגאולה

15 כתי"ק - פרסום ראשון

200 שנה להדפסת סידור אדה"ז / מהגהות כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ליל ב' דחה"ס תש"ד

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-267-1757

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: (04) 8715-770

דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

המעמד ומצב בגלות לעומת הגאולה

מעמד ומצב העולם קודם הגאולה – בזמן הגלות – הוא באופן של העדר המציאות לגבי מעמדו ומצבו האמיתי בזמן הגאולה ● בזמן הגלות נחשבת כללות מציאות הבריאה לאבק ועפר בלבד לגבי מעמדה ומצבה האמיתי! ● כאשר חסר אצל בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה "כי הוא זה" מהמעמד ומצב ד"סמוך על שולחן אביו", הרי זה כבר ענין של גלות הכי גדול, הכי חזק והכי מטה מטה ביותר ● משיחת יום ד' פ' נצבים, כ"ה אלול ה'תנש"א – בלתי מוגה

משיח⁴ – מרחפת על כל המציאות כולה שנקראת בכתוב בשם "פני המים", הפנימיות דהמים.

והיינו, שלא נזכר בכתוב שזוהי הפנימיות של הארץ הלזו התחתונה, או הפנימיות של ד' היסודות ביחד, או עכ"פ א' היסודות ביחד עם יסוד המים, אלא רק הפנימיות דהמים – כיון שהדבר היחיד שנראה הוא מציאות המים, אע"פ שידועים שתחת המים ישנו ים וכו'.

והענין בזה – שמציאות המים, "אין מים אלא תורה"⁵, חודרת בכל הבריאה כולה עד שכל מציאות הבריאה אינה אלא מציאות המים, תורה⁶.

(4) ב"ר פ"ב, ד. פ"ח, א.

(5) ב"ק יז, א. וש"נ.

(6) וע"ד שעי" לימוד התורה נעשה "יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו ולא כערכו נמצא כלל" (תניא פ"ה), שהתורה חודרת בכל מציאותו של יהודי ובכל פרטי

א. אמיתית מציאות הבריאה היא כפי שהיתה בתחילת הבריאה שהעולם כולו ה' מים במים¹, וכפי שיה' גם לעתיד לבוא, כמ"ש² "כמים לים מכסים" (כפי שמביא הרמב"ם בסיום חותם ספרו).

והענין בזה:

הפירוש ד"מים במים", "כמים לים מכסים", הוא, שאף שישנה מציאות כל הנבראים, מ"מ, מה שנראה לעיני כל באי עולם אינו אלא מים בלבד, אפילו לא מציאות הים, אלא המים שמכסים גם על מציאות הים.

וכמודגש בפשוטות הכתובים ש"רוח אלקים מרחפת על פני המים"³: "רוח אלקים" – שקשור עם מציאותם של בני, "רוחו של

(1) ב"ר פ"ה, ב. וש"נ.

(2) ישעי' יא, ט.

(3) בראשית א, ב.

למלא את שליחותו של הקב"ה בעולם, ומזה מובן גודל זכותם של ההורים שזכו שעל ידם תומשך ותרד הנשמה למטה בגוף גשמי.

ועפ"ז מובן שעם כל ילד שנוסף בבית – נוספת ברכתו של הקב"ה בכל הבית כולו (נוסף על המשכת כל הענינים הדרושים לילד זה), ועי"ז נוסף באשרם האמיתי של ההורים, המשפחה כולה, וכלל ישראל.

ופשיטא שאין מקום כלל לעשיית חשבון אם כדאי שיתוסף ילד במשפחה מפני דאגת הפרנסה וכו' – כי קיום המצוה ד"פרו ורבו" היא בשליחותו של הקב"ה, ובודאי ידאג הקב"ה לפרנסת הילד, כשם שהוא "זן את העולם כולו בטובו בחן בחסד וברחמים", בכל המצטרך, ובסבר פנים יפות.

ונוסף על ג' המצוות והמבצעים הנ"ל – ניתן כח מיוחד לנשי ובנות ישראל לעסוק בענין החינוך, כי ע"י הגישה הרכה והלבבית יכולות הן להשפיע על הזולת במדה מרובה יותר, ועד שהן מצליחות לחנך את כל העולם כולו להתנהג באופן הטוב והישר בעיני ה' ובעיני אדם, ע"י החדרת אור התורה אצלם, שזוהי כללות העבודה דהפצת היהדות בעולם כולו.

(משיחת ז"ך אלול - לנשי ובנות חב"ד - ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

לעילוי נשמת האשה מרת **רבקה** בת הרה"ח ר' **צבי** ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב יה"ד שיקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה"ח ר' **שמואל** שי' והרה"ח ר' **יעקב** שי' **שפריצער**

המדור הבא – כתי"ב – פרסום ראשון – מוקדש

לעילוי נשמת ר' **שלמה הכהן** ב"ר **ישראל מרדכי הכהן** ע"ה **איידלמן** נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס – לסדר "ואתם תהיו לי ממלכס כהנים וגוי קדוש" יה"ד שיקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש

וזהו כללות מעמד ומצב העולם בזמן הגאולה – שהרי גאולה הוא מעמד ומצב שלמעלה מכל מדידה והגבלה, שאז אי אפשר לחלק בין "נקודה" לכל המציאות כולה.

ומזה מובן, שמעמד ומצב העולם קודם הגאולה – בזמן הגלות – הוא באופן של העדר המציאות לגבי מעמדו ומצבו האמיתי בזמן הגאולה.

ב. ועפ"ז יש לבאר בנוגע לדברי אדמו"ר הזקן להרה"צ ר' פנחס מקאריץ ע"ד ההכרח בגילוי והפצת תורת החסידות בזמן הגלות, ע"פ משל משחיקת האבן⁷:

ענינו של משל בתורה הוא – שע"י הבנת המשל שמדבר אודות ענין המוכר לנו, ניתוסף ביאור והסבר בהבנת הענין בתורה, ובפרט בפנימיות התורה, אשר, לולי המשל לא היו יכולים להבין את תוכן הענין כפי שהוא בהמשל.

ובנדו"ה, כאשר אדמו"ר הזקן מדבר עם ר' פנחס מקאריץ אודות פנימיות התורה – הרי לכאורה, הן אדמו"ר הזקן, והן ר' פנחס מקאריץ (שהי' מתלמידי הבעש"ט), אינם זקוקים ל"משל" כדי להבין את תוכן הענין בהנמשל, ומהו הצורך במשל?

ובפרט – משל מדבר ירוד כמו "אבן". ואף שמדובר אודות אבן יקרה, הרי תוכן המשל אינו באופן ששומרים על יוקר האבן, אלא להיפך – ששוחקים את האבן היקרה להיות עפר ואבק, ועד כדי כך שמערבים העפר והאבק במים, ושופכים על שפתותיו של בן המלך שנמצא במעמד ומצב של התעלפות.

ויש לומר, שבזה מרומז שבזמן הגלות

ענינו שמציאותם נעשית המציאות דתורה.

7) אגרות-קודש אדמו"ר מהור"צ ח"ג ע' שכו ואילך. ועוד.

נחשבת כללות מציאות הבריאה לאבק ועפר בלבד לגבי מעמדה ומצבה האמיתי!

ולהוסיף, שענין הגלות (שאינו נחשבת מציאות הבריאה לאבק ועפר) הוא לא רק כאשר בן המלך נמצא במעמד ומצב של התעלפות (כבמשל הנ"ל), אלא גם כאשר בן המלך הוא בכל התוקף שלו, במעמד ומצב רוחני נעלה כו', אלא שאינו סמוך⁸ על שולחן אביו המלך – הרי זה אצלו מעמד ומצב של גלות ובמילא, כל העילויים שיהיו אצלו אינם אלא כמו עפר ואבק בלבד לגבי המעמד ומצב האמיתי שצריך להיות אצל כאו"א מישראל בכל משך ימי חייו, סמוך על שולחן אביו המלך.

וענין זה (שעצם העובדה שאינו סמוך על שולחן אביו נחשבת אצלו לענין של גלות) אינו דבר מדומה (א"צ איינגערעדטע זאך") בגלל היותו מפונק, בן יחיד וכיו"ב, אלא זהו ענין אמיתי – כי, המושג של "גלות" נמדד לפי ערך וביחס להאדם הנמצא בגלות, שאינו דומה גלות של עבד לגלות של איש פשוט,

8) "סמוך" דייקא, היינו, לא זו בלבד שנמצא על שולחן אביו המלך, אלא שזוהי כל מציאותו.

ולהעיר, שמצינו לשון זה גם שלא למעלותא – "סמוך מלך בבל אל ירושלים" (יחזקאל כד, ב). ועצם הדבר שמשותפים כאן בלשון "סמוך" – כיון שתיכף ומיד הרי זה מתהפך לטוב (ראה לקו"ש חכ"ה ע' 267 ואילך. ועוד), הן היום שבו סמוך כו', והן מלך בבל עצמו, ועאכ"כ ירושלים – שתהי' לא רק כפי שהיתה בזמן בית ראשון ובזמן בית שני*, אלא באופן נעלה עוד יותר.

* שהרי יש מעלה בבית שני לגבי בית ראשון, כמ"ש חגי ב, ט) "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", שהרי גדול בשנים, שבת ראשון עמד ת"י שנים ובית שני עמד ת"כ שנים (פרש"י עה"פ), וכיון שמדובר אודות "שנים של בית המקדש, הרי זה באופן שחרגע הראשון שנוסף על הת"י שנים הוא שלא בערך לגבי כל הת"י שנים שלפניו, ועאכ"כ הרגע השני שהוא באופן של הוספה (מעלין בקודש) שלא בערך גם לגבי הרגע הראשון כו'.

האחרונים, ועד כדי כך שרואים בפועל ש"מלכיות מתגרות אלו באלו", היפך רצונו של הקב"ה ("מלך השלום שלו") שיהי' שלום בעולם – אעפ"כ, אין להתפעל מזה שהוא יהודי יחיד, והוא צריך לשנות את מעמד ומצב העולם כולו, לעשות לו ית' דירה בתחתונים – בידעו שפעולה זו אינה מצד "כחי ועוצם ידי" ח"ו, אלא בתור מילוי שליחותו של הקב"ה, היינו, שהוא הולך בכחו של הקב"ה.

וכמודגש בקריאת התורה: "אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלקיכם", היינו, שכל בני"ג נמצאים באופן של אחדות – "כולכם", ועומדים "לפני ה' אלקיכם".

ולכן, כאשר כל אחד ואחת מישראל יוצא למלא את שליחותו בעולם, מתוך ידיעה שזוהי שליחות קדושה מאת מלך מלכי המלכים הקב"ה, הנה מאחר שהקב"ה הוא "כל יכול", והוא בחר ביהודי זה למלא את שליחותו – הרי בודאי שיקויים אצל כאו"א מישראל מ"ש בהתחלת פרשת השבוע [הבא]: "האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי", היינו, שהשמים והארץ שומעים ונשמעים לדבריו, ועי"ז ממלא את שליחותו בעולם – לעשות לו ית' דירה בתחתונים.

בכחה של "עקרת הבית" להאיר את כל העולם

ג. [.] . כאמור לעיל – לנשי ישראל ישנו תפקיד מיוחד במילוי שליחותו של הקב"ה להאיר את העולם כולו באור התורה, בהיות כל אחת מהן "עקרת הבית", ומאחר ש"בינה יתירה ניתנה באשה", הרי בכחה לפעול שבתה יהי' מואר באור התורה, ואור זה יאיר בעולם כולו.

הנה, עבודתן ופעולתן של נשי ישראל היא – לכל לראש – קיום המצוות השייכות אליהן במיוחד:

הדלקת נרות שבת ויו"ט על ידי כל אשה ובת בישראל בכל ערב שבת או ערב יו"ט, ובפרט בקביעות שנה זו שיו"ט של ר"ה חל להיות בשבת, שאז מדליקים בערב שבת ור"ה "נר של שבת ושל יום הזכרון". ומובן העילוי המיוחד שבמצוה זו – מאחר שרואים בגלוי (ואפילו אינו-יהודי רואה זאת) את האור הגשמי הנפעל ע"י קיום מצוה זו.

כשרות האכילה ושתיה – דיוק ושמירה על כשרות כל המאכלים והמשקאות שבבית, וכן שאר עניני הבית, שכולם יהיו באופן הכשר, ע"פ רצונו של הקב"ה.

טהרת המשפחה – קיום המצוה ד"פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה", היינו, להשתדל שיוולדו ריבוי ילדים וילדות בישראל, באופן טהור וקדוש.

וכמדובר כמ"פ אודות גודל העילוי הנפעל כאשר נולד ילד יהודי נוסף – שע"ז יורדת ונמשכת בעולם עוד נשמה, "חלק אלקה ממעל ממש", ונשמה זו מתלבשת בגוף גשמי כדי

הדגשת מעלתן של נשי ישראל בשיוכות לראש השנה

א. מעלתן המיוחדת של נשי ישראל שייכת גם לראש השנה. ובהקדים:

עניניהם של בני נעשים מוארים ע"י התורה – תורה אור, ובפרט ע"י נשמתא דאורייתא, פנימיות התורה, כפי שנתגלתה בתורת החסידות, שעל ידה מתגלה פנימיותו של כל ענין לאמיתתו.

והנה, במאמרי חסידות של רבותינו נשיאינו שנאמרו בקשר לראש השנה ובר"ה עצמו ישנם ריבוי מאמרים שבהם מבואר בארוכה מארז"ל "בינה יתירה ניתנה באשה יותר מבאיש", שזוהי מעלתן של נשי ישראל.

וענין זה ("בינה יתירה ניתנה באשה יותר מבאיש") מתבטא גם בנוגע לדין והלכה בפועל ממש – בנוגע לגיל החיוב במצוות: ילד נעשה מחוייב במצוות רק בהגיעו לגיל י"ג שנה, ואילו ילדה נעשית מחוייבת במצוות בהגיעה לגיל י"ב שנה. וטעם הדבר – לפי ש"בינה יתירה ניתנה באשה יותר מבאיש", היינו, שהאשה מגיעה לשלימות ההבנה וההשגה קודם האיש, ולכן, בהיותה בגיל י"ב שנה בלבד, מגיעה היא לידי הבנה והשגה והכרה בתפקיד דמילוי שליחותו של הקב"ה בעולם, ע"י קיום התורה ומצוותיה.

ומאחר שמעלתן של נשי ישראל מתבארת בתורת החסידות במאמרי ראש השנה – מובן, שמעלתן של נשי ישראל קשורה ושייכת במיוחד לר"ה.

ועפ"ז מובן שכאשר מדובר אודות כללות העבודה דר"ה – בקשת בני שהקב"ה יהי "מלך על ישראל", ומלך על העולם כולו, "מלוך על העולם כולו בכבודך... וידע כל פעול כי אתה פעלתו", ובמילא צריכים לפעול (לפנ"ז) שהעולם כולו יהי מוכן וראוי לכך, שזה נפעל ע"י עבודתם של בני, "עם קרובו" – ישנו יתרון מיוחד בעבודתן של נשי ישראל בענין זה, שביכלתן לפעול עוד יותר מאשר האנשים.

דהנה, "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו", ולכן, היות שהקב"ה ברא את נשי ישראל באופן ד"בינה יתירה ניתנה באשה", הרי בודאי שהכוונה בזה היא – "לכבודו", שינצלו את ה"בינה יתירה" שניתנה בהן כדי למלא את שליחותו של הקב"ה, לעשות לו ית' דירה בתחתונים, בתכלית השלימות.

ב. והנה, אע"פ ששליחות זו (לעשות מהעולם כולו דירה לו ית') היא שליחות קשה ביותר, ובפרט כאשר מדובר אודות מעמד ומצב העולם בחושך כפול ומכופל דימי הגלות

איש חשוב, ועאכו"כ בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, שכאשר חסר אצלו "כי הוא זה" מהמעמד ומצב ד"סמוך על שולחן אביו", הרי זה כבר ענין של גלות הכי גדול, הכי חזק והכי מטה מטה ביותר.

וזוהו גם הטעם שבנוגע לענין הגאולה מדגישים "גאולה האמיתית והשלימה", ובזה גופא לא רק אמת סתם, אלא אמת לאמיתו, ולא רק שלימות סתם אלא שלימות שבשלימות, ולא עוד אלא שגם לאחרי שישנה כבר גאולה אמיתית ושלימה, הנה ברגע שלאח"כ נעשית גאולה אמיתית ושלימה אפילו בערך לגאולה האמיתית והשלימה שהיתה ברגע שלפנ"ז, וכן הלאה.

ג. וענין זה קשור עם החלק בפרשת השבוע שמדבר אודות הגאולה – "ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים וגו"⁹.

ובהקדמה – שזוהו פסוק בתורה שבכתב, שבו לא נוגע כ"כ ענין ההבנה וההשגה בשכל הגשמי, כמו בתושבע"פ (כהפס"ד בשו"ע¹⁰), היינו, שגם אם לא תופסים לגמרי במה מתבטא אמיתית הענין ד"ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך וגו'", די באמירת הפסוק כשלעצמו – לאחרי הקדמת ברכת התורה, ברכה מלשון המשכה¹¹, להמשיך את "נותן התורה".

וכאשר שואלים כל אחד מאנשים נשים וטף דבנ"י מהי כוונתם ורצונם באמירת "ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך וגו'" – עונה כאור"א מהם שאין צורך לפרש כוונתם ורצונם, כיון שהתורה פסקה ש"אין מקרא יוצא מידי

פשוטו¹², ובמילא, צריך להיות תיכף ומיד ממש "ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך ושם וקבצך מכל העמים וגו'" כפשוטו, קיבוץ נדחי ישראל, כמ"ש בהמשך הכתובים¹³ "אם יהי נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלקיך וגו'".

[ובהמשך לזה באים גם שאר הענינים שבפרשיות שלאח"כ, עד לפרשת "וזאת הברכה אשר ברך משה" החל מהתגלות דמשה במעמד ומצב של נשמה בגוף, אלא שבהנשמה שבגופו ניתוספה גם המעלה ד"אל עפר תשוב"¹⁴, נוסף על העליות ד"ויעל משה גו' אל הר נבו", "כמה מעלות היו ופסען משה בפסיעה אחת"¹⁵].

ד. ובפרשיות יותר:

הענין ד"ושב וקבצך מכל העמים וגו'" נעשה ע"ז שכאור"א מישאל מקבץ את נדחי ישראל שלו, בעבודתו הפרטית, היינו, כל המחשבות והדיבורים והמעשים, גם אלה שמאיזה סיבה שתהי' היו במעמד ומצב של "נדחך" לשעה קלה עכ"פ – כיון שתיכף ומיד שב בתשובה.

וכדאיתא בגמרא¹⁶ "אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה אל תהרהר אחריו ביום" (ועד"ז להיפך, אם ה' אצלו ענין בלתי-רצוי ביום אל תהרהר אחריו בלילה) כי בודאי עשה תשובה.

ויש להוסיף, שגם ענין התשובה מודגש בפרשת השבוע – כמ"ש¹⁷ "ומל ה' אלקיך את

(12) שבת סג, א. ושי"ג.

(13) פסוק ד.

(14) בראשית ג, יט.

(15) ברכה לד, א ובפרש"י.

(16) ברכות יט, א.

(17) נצבים ל, ו.

(9) נצבים ל, ג.

(10) הל' ת"ת לאדה"ז ספ"ב. ושי"ג.

(11) ראה תו"א מקץ לז, ג. ובכ"מ.

השם והתואר דמשיח צדקנו

ויש להוסיף ולקשר את הענין דביאת משיח צדקנו עם יום הולדתו של הצ"צ:

נוסף על האמור לעיל ע"ד השייכות דכל צדיק לגאולה, ובפרט ששמו כפול, ותורתו כפולה, מצד השייכות ד"כפל" לגאולה – הרי, השם שבו נקרא בעל יום ההולדת הוא "צמח צדק". שזהו השם והתואר **דמשיח צדקנו**.

(משיחת ער"ה ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

בביאת המשיח יהיו לכל אחד מישראל חמישים איש רצים לפניו

. כל יהודי, ואפילו ילד קטן, ראוי שיהיו לו (מצד גודל מעלתו) אפילו חמישים איש רצים לפניו דוקא, שהרי הוא בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, וכלשון הידוע – כבן הסמוך על שולחן אביו המלך, ולבוש בבגדי מלכות, וכמ"ש אצל מרדכי "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גו", ועד שבשביל כל א' מישראל נברא כל העולם ("בשבילי נברא העולם"). וכן יתגלה בפועל בביאת המשיח, שלכל א' מישראל יהיו לו חמישים איש רצים לפניו וכיו"ב.

(מתוך תקציר משיחת ש"פ נצבים ה'תנש"א – בלתי מוגה)

"ויתרה מזה, שכבר היתה לנו"

ועוד והוא העיקר – שכן תהי' לנו בפועל ממש, ויתירה מזה, שכבר היתה לנו, בלשון עבר, ובפרט ע"פ הפתגם הידוע של רבותינו נשיאינו על-דבר הפירסום דביאת המשיח בעיתונים, כפי שנתקיים בפועל ממש בתקופה האחרונה שנתפרסם בכו"כ עיתונים בעולם כולו (ויש להוסיף ולפרסם עוד יותר) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", ותיכף – כבר בא – בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, ובגלוי לעיני כל באי עולם, ועאכו"כ "לעיני כל ישראל", ותיכף ומיד ממש.

(משיחות ש"פ נצבים ה'תנש"א, יוס' ב' דר"ה וש"פ וילך ו' תשרי ה'תשנ"ב – מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת מרת **רוזה** בת ר' **יצחק מאיר** ע"ה **מיידנצ'יק**

נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש – אחר חצות היום – ו' טבת ה'תשס"ב

יה"ר שיקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה ותיכף ומיד ממש

ובימי הסליחות²¹.

וזהו תוכן שיעור חומש היומי – שע"י ענין התשובה ("ומל ה' אלקיך את לבבך ואת לבב זרעך") נעשה קיבוץ הנדחים בעבודתו הרוחנית של כאו"א מישראל, "ושב הוי' אלקיך את שבותך", והיינו, שנעשה היחוד דהוי' עם אלקיך, כחך וחיותך (ועד ש"ישראל ע"י אורייתא) וקוב"ה כולא חד²²), לפעול את "שבותך", ועי"ז נעשה קיבוץ נדחי ישראל כפשוטו – "ושב וקבצך מכל העמים וגו'".

21 שלהיותם לא יותר מאשר שבעה ימים (א) שמונה ימים, אם מחשיבים גם את יום השבת) – הרי הם לעולם בתוך י"ב ימים האחרונים.
22 ראה זח"ג עג, א.

לבבך ואת לבב זרעך¹⁸, שהפירוש הפשוט בזה הוא שהקב"ה נותן לכאו"א מישראל את הכח והאפשרות לשוב בתשובה,

ומה גם שענין זה מודגש בכל ימי חודש אלול, כיון שא' מהראשי-תיבות דאלול הוא "את לבבך ואת לבב¹⁹", ובפרט שבחודש אלול עצמו נמצאים כבר ביל"ב ימים האחרונים²⁰,

18 ובזה גופא – "זרעך" לשון רבים, ריבוי דורות, ולכל הפחות שני דורות לאח"ז, ע"ד מש"נ (ישעי' נט, כא) "לא ימוש ומפי זרעך ומפי זרע זרעך", ש"תורה מחזרת על אכסניא שלה" (ב"מ פה, א).
19 בעה"ט עה"פ. ועוד.

20 והרי אין הכוונה שהימים שלפנ"ז עברו וחלפו להם ח"ו, אלא שהם עצמם נכנסים ונמצאים בהימים האחרונים ביתר שאת וביתר עוז.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' **יוסף ארי' לב** בן **משה באר** ע"ה

ולעילוי נשמת אשתו מרת **חשא בת נטע אורי** ע"ה **זיסק**

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

ולזכות כל משפחת **זיסק שיחי** – לברכות עד בלי די

אע"פ ש"החושך יכסה ארץ" - אין לזה תפיסת מקום כלל

כאשר "תורת אמת" אומרת ליהודי שנמצאים עתה בימי הגלות האחרונים, וצריכים להתכונן לגאולה האמיתית והשלימה - נשאלת אצלו שאלה: מאחר שרואים שמעמד ומצב העולם הוא באופן ד"החושך יכסה ארץ גו"¹, ועאכו"כ שרחוקים עדיין מגילוי אור אלקי, ובפרט כאשר מדובר אודות הגילוי דלעתיד לבוא, ש"והי' לך ה' לאור עולם"² - וא"כ, כיצד יוכל לעבוד עבודתו כדבעי, שלא להתפעל מחושך העולם, ולהתכונן לקראת הגאולה האמיתית והשלימה!?

הנה ע"ז באה ההוראה מחלק הסדרה השייך ליום זה³ - "ושב ה' אלקיך את שבתך וגו":

יהודי צריך לדעת שהשכינה שרוי' עם ישראל בצרת גלותם (עד הרגע האחרון שבנ"י נמצאים בגלות), וכאשר בני"י יוצאים מהגלות, הרי זה באופן ד"ושב ה' אלקיך את שבתך", "והשיב לא נאמר אלא ושב"⁴, "הכתיב גאולה לעצמו, שהוא ישוב עמהם"⁴.

ולכן, אע"פ ש"החושך יכסה ארץ גו" - אין לזה תפיסת מקום כלל, מאחר שיהודי יודע שהקב"ה נמצא עמו בכל מעמד ומצב.

ועפ"ז מובן שכאשר הקב"ה מצווה את בני"י להתכונן לקראת הגאולה האמיתית והשלימה, ולהכין את העולם כולו לקבל גילוי אור אלקי, עי"ז שמאיר את ביתו וסביבתו באור התורה והיהדות - הרי בודאי שכאו"א מישראל יכול להצליח במילוי שליחותו של הקב"ה (ללא כל ספק), מאחר שהקב"ה נמצא עמו. ולכן, הרי הוא עובד עבודתו מתוך שמחה וטוב לבב, וכמ"ש⁵ "עבדו את ה' בשמחה", ושמחתו מוסיפה עוד יותר בהצלחת העבודה.

ועי"ז זוכים בקרוב ממש לצאת מהגלות - וכפרשי" (עה"פ⁶) שהקב"ה "אוחז בידיו ממש איש איש ממקומו, כענין שנאמר⁶ ואתם תלוטטו לאחד אחד בני ישראל".

(משיחה לנשי ובנות חב"ד, כ"ד אלול ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

- (4) פרשי"י שם.
- (5) תהלים ק, ב.
- (6) ישעי' כז, יב.

- (1) ישעי' ס, ב.
- (2) שם, יט.
- (3) פרשתנו ל, ג.

הוא - מה רוצים ממנו, אבל לאחרי זה הוא לא צריך לדעת שום דבר אחר, ואינו שואל "מדוע", אלא עושה בפועל מה שמצווים עליו.

וכאשר מצווים עליו לצאת למלחמה האחרונה של הגלות, לכבוש ולברר את כל ארצות הגוים (מעין ה"והייתה לה' המלוכה"¹⁰ לע"ל) - הוא עושה מה שמצווים. ולכן מבזבזים את האוצרות דוקא לאנשי החיל הפשוטים שהולכים למלחמה.

וכאמור לעיל, שהטעם לזה מדוע מבזבזים את כל אוצרות החסידות שלא נתגלו עד עתה דוקא עכשיו - כיון שזוהי ה"מלחמה" האחרונה בגלות זה האחרון, ואין למתי לדחותה - ובכדי לנצח במלחמה אחרונה זו מבזבזים את כל האוצרות.

שמלחמה זו כוללת גם - הכיבוש והבירור של כל ארצות הגוים, מעין ובתור "טועמי' חיים זכו"¹¹ ד"והייתה לה' המלוכה" בגאולה העתידה.

יוצא א"כ, שהמלחמה והכיבוש של כל ארצות הגוים (עוד בזמן הגלות) היא חלק מהעבודה דכאו"א מישראל. ועי"ז שיוצאים למלחמה זו, אזי לא רק שלא חסר בעבודתו, אלא זה מוסיף בעבודתו הפרטית - כיון שדוקא בשביל זה מבזבזים את כל אוצרות החסידות.

ועי' נצחון המלחמה פועלים שיקויים ה"ייתן להם ארצות גוים ועמל לאומים ירשו"¹². ולכן מודים להקב"ה - "הללויו", עד ש"על כל נשימה ונשימה תהלל י"ה"¹³.

ויה"ר שכל זה יקויים בקרוב ממש, בביאת משיח צדקנו, וכולנו בתכ"י נצא מהגלות, ובמהרה בימינו ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וילך ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(10) עובדי' א, כא. (11) ראה לקו"ש ח"כ ע' 173. וש"נ. (12) תהלים קה, מד. (13) שם קנ, ו. ב"ר פי"ד, ט.

מדור "זמן הגאולה" מוקדש

לעילוי נשמת ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' - נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג

יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

●

לזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי

רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

המלחמה האחרונה של נשיא הדור

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

כ"ק מו"ח אדמו"ר כותב במאמרו האחרון, מאמר ההילולא¹, אודות המשל ממלך בשר ודם, שיש לו "כל סגולות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור, ואשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמוס וחתום מעין כל רואה, הנה בעת ניצוח המלחמה הוא מבזבז כל האוצרות".

ולכאורה אינו מובן:

בכלל במאמרי חסידות מדברים רק על ענינים הכי עיקריים. בפרט במאמר האחרון בחיים חיותו בעלמא דין, שאזי "כל עמל האדם שעמלה נפשו בחייו" עומדים בגלוי ו"פועל ישועות בקרב הארץ"² – שזהו המשך ההילולא באתי לגני הנ"ל, שנשיא דורנו הרי גילה את ההמשך עד תומו עוד בחיים חיותו בעלמא דין על מנת שידפיסו זאת, כולל גם את ההמשך (שנדפס לאחר הסתלקותו) שבו מדובר אודות המשל דבזבז האוצרות.

ועפ"ז יש להבין: מדוע המשל דבזבז האוצרות בשביל הנצחון במלחמה, הוא ענין כה עיקרי עד שצריך להביאו במאמרו האחרון בחיים חיותו בעלמא דין?

אדרבה: מה נוגע בכלל לאנשים כערכנו מה קורה עם מלך בשר ודם, ובפרט עם אוצרותיו, ובפרט שמדובר אודות כאלו אוצרות שאינו מגלה אותם לאף אחד "ואשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמוס וחתום מעין כל רואה", במילא הרי אף אחד אינו יודע אודות אוצרות אלו. יתכן שהמלך יאמר שישנם אוצרות, אבל את הפרטים בזה הוא לא מגלה, בקל-וחומר מכך שהוא בעצמו איננו משתמש בזה, וסתם לדבר אודות זה הרי לא שייך אצל מלך, כיון שהוא מדבר רק על מה שנוגע למעשה בפועל, לא סתם ענינים – וא"כ, מדוע מדבר אודות המשל דבזבז האוצרות במאמר ההילולא, המאמר האחרון שלו בחיים חיותו בעלמא דין?

ובפרט שהוא מביא גם את המשל לזה עם כל הפרטים; המשל מובא גם בדרושים של הנשיאים שלפניו, מאדמו"ר הצ"צ³, מאדמו"ר המהר"ש ומהרבי נ"ע וכו', אבל שם לא מובאים כל הפרטים, משא"כ בהמשך ההילולא מדייק להביא את כל הפרטים ולתרגמם וכו'.

והביאור בזה:

כיון שזהו המאמר האחרון שלו בחיים חיותו בעלמא דין בשנת תש"י, לפני שהוא התעלה לעולם נעלה יותר,

[שגם לאחר תש"י לא יעזוב את צאן מרעיתו⁴, ואדרבה: ע"פ הכלל ד"מעלין בקודש"⁵,

ניתוסף בכל שנה ושנה עוד יותר בקשר דנשיא דורנו עם צאן מרעיתו,

שמזה מובן, שבשנת תשמ"ו הקשר הוא באופן נעלה יותר מכפי שה' בשנת תשמ"ה, וכך הלאה עד ביאת משיח צדקנו וגם לאחר זה – כיון שגם אז הוא יה' נשיא, אע"פ שאז "לא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם"⁶, הרי בכ"ז גם אז יהיו "קטנם ועד גדולם", במילא מובן שיהיו מקבלים ותלמידים, ונשיאים שמהם הם יקבלו, וכיון שאנשי דור זה הינם תלמידיו של נשיא דורנו, הם ימשיכו להיות אז תלמידיו והוא יה' הנשיא,

ואע"פ ש"כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם" – אבל הקשר עם "אותי" (עצמות ומהות) יה' ע"י הממוצע המחבר – משיח צדקנו ונשיא דורנו, כמבואר בכ"מ⁷ שממוצע המחבר אינו כמו ממוצע המפסיק, מתורגמן (לדוגמא), שמפסיק בין שני צדדים שהוא מחברם, אלא ממוצע המחבר מחברם עד שהם הופכים להיות דבר אחד ממש]

וכיון שהמשך ההילולא הוא המאמר האחרון של נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין – אזי לפני שהוא מתעלה מעוה"ז הגשמי לעולם נעלה יותר, מוציא נשיא דורנו הוראה לכל אנשי הדור, שבדור זה האחרון דגלות, שבו מנהלים את המלחמה האחרונה שאין אחרי' מלחמה עם "חרפו עקבות משיחך"⁸, אזי הוא (המלך ונשיא הדור) "מבזבז כל סגולות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור", אוצרות שלו ואוצרות אבותיו, הן נשיא דורנו, והן אביו הרבי נ"ע (שהוא ממלא מקומו), וכאלו אוצרות "אשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמוס וחתום מעין כל רואה", אפילו לנשיאים עצמם, עד שישנם ענינים שעוד לא התחילו לעסוק בהם – אזי דוקא עכשיו, בדור זה האחרון, "בעת ניצוח המלחמה (דעקבתא דמשיחא) הוא מבזבז כל האוצרות".

ולמי מבזבזים את האוצרות – לאנשי החיל הפשוטים שיוצאים למלחמה. כלומר בנמשל – שמגלים את אוצרות החסידות (שעד עכשיו לא גילו אותם אף פעם אפילו לא לעצמו) דוקא לאנשי החיל הפשוטים שהולכים למלחמה כנגד "חרפו עקבות משיחך".

זאת-אומרת, שלא כדעת הטועים שהאוצרות שייכים רק ליחיד סגולה, ובכדי לקבל את האוצרות צריכים קודם ללמוד נגלה וחסידות וכו', אלא אדרבה – מוסרים את האוצרות דוקא לאנשי החיל הפשוטים, שמקיימים את הרצון של נשיא דורנו בלי לשאול "מדוע".

כידוע פתגם נשיא דורנו⁹ שלא קיים "למה" ("ס'איז ניטא קיין פארוואַס")! לא שמקשים קושיא ואומרים תירוץ ולאחמ"כ עושים, אלא מלכתחילה לא קיים "למה", אלא עושים כל מה שמצווים!

מצווים עליו ללכת להפיץ את המעינות – הוא הולך בעצמו ולא שולח שליח. מצווים עליו ללכת להפיץ את המעינות ב"חוצה" – הוא הולך ל"חוצה". הדבר היחיד שעליו לדעת

(6) ירמ'י לא, לז. וראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב. (8) תהלים פט, נב. וראה שיחת שמח"ת תרס"א –

(7) ראה סה"ש תו"ש ע' 158. לקו"ש ח"ב ע' 510 וואילך. (9) ראה סה"ש תש"ג ע' 140.

(8) תהלים פט, נב. וראה שיחת שמח"ת תרס"א –

נדפסה בלקו"ד ח"ד תשפז, ב וואילך. סה"ש תש"ב ס"ע 141 וואילך.

(9) ראה סה"ש תש"ג ע' 140.

(1) פי"א – סה"מ תש"י ע' 132.

(4) ראה סה"מ פר"ת ס"ע שנד. אג"ק אדמו"ר

מוהרי"צ ח"א ע' קמא.

(5) ברכות כח, א. וש"י.

(2) אגה"ק סכ"ח.

(3) דרמ"צ יא, סע"א. אוה"ת בשלח ע' תערב.